

Oecumène cordiale

Samen in de naam van Jezus heffen wij een loflied aan, want de Geest spreekt alle talen en doet ons elkaar verstaan. Die ‘oecumene van het hart’, zoals EO-voorzitter Arie van der Veer het noemde, ervaren we als christenen in Nederland. Maar de afgelopen tijd beleefden we hem ook over de grenzen, in ons vakantieland Frankrijk. In de ontmoetingen op de camping met christenen uit Terneuzen, Meppel, Breukelen en Alkmaar. In het vieren van het Avondmaal in een Frans kerkje samen met broeders en zusters met wie dat in de Nederlandse kerkelijke situatie onmogelijk is. In de lofprijzing en de voorbede uit de monnen van Zweedse, Zwitserse, Franse, Engelse en Nederlandse christenen. Inderdaad: de Geest spreekt alle talen en doet ons elkaar verstaan.

Maar nooit ervoeren we dat als gezin sterker dan in de zomer van 1995 in dat kleine gereformeerde kerkje in Alençon in West-Frankrijk. Uit het *Handboek voor evangelisch Frankrijk* hadden we opgepikt dat daar zondagsmiddags om twee uur dienst zou zijn. Maar toen we daar met twee dochters en twee nichtjes arriveerden, bleek het niet zoals verwacht een Franse dienst te zijn, maar een samenkomst van één van acht Laotiaanse gemeenten die Frankrijk telt: christelijke gemeenten van mensen die rond 1975 het communisme in Laos zijn ontvlucht en van wie vooral de ouderen alleen de Laotiaanse Hmongtaal spreken.

En zo maakten we die zondag een twee uur durende dienst in het Hmong mee. Onverstaanbaar voor ons, maar de Geest ‘spreekt alle talen en doet ons elkaar verstaan’. Er werd gezongen, de woorden verstonden we niet, maar de melodie wel: *Hoe groot zijt Gij en Volle verzeekring, Jezus is mijn.* Johannes de Heer in het Hmong. En wij, met een brok in onze keel, zongen in het Nederlands mee. Daarna kwamen de kinderen naar voren om iets te zingen. Vervolgens een jeugdgroep, en een vrouwengroep. En ja hoor, een van de Laotiaanse broeders kwam naar ons toe met de vraag, of wij ook iets wilden zingen. En zo zong de familie de Boer – vijf vrouwen en één man sterk - in een Laotiaanse dienst *De Heer is mijn herder* en *God is getrouw, zijn plannen falen niet*. Het klonk van geen kant, maar wat vonden onze Laotiaanse broeders en zusters het mooi! Van de gebeden in de dienst verstonden we weinig. Alleen de woorden Jezus en Amen. Maar dat was genoeg. Van de preek pikten we iets meer op, doordat een van de Laotianen bij ons kwam zitten en de preek stukje bij beetje in het Frans vertaalde. Het ging over geestelijke groei. Over klaar zijn voor de komst van Christus. Een opdracht voor Laotianen, Fransen en Nederlanders.

Wat oecumene van het hart in het Hmong is, weet ik niet. Maar we wisten ons als gereformeerde Nederlanders één in de Here Jezus Christus met Ly Oudone, Chue Yer Yang en al die andere evangelische Laotianen. Zeker weten, de Geest spreekt alle talen en doet ons elkaar verstaan!

Het Hmong is veel te ingewikkeld om er hier iets uit af te drukken. Daarom houd ik het maar bij het Frans. Bij dat prachtige lied dat we in die andere stad, Laval, in de kerk zongen en dat verwoordt wat ten diepste de inhoud is van de ‘oecumène cordiale’, de oecumene van het hart.

*Abba Père,
je veux être
à toi seulement.
Et ma volonté
soumettre
à toi constamment.*

*Que mon coeur
reste enflammé.
Près de toi
je veux rester.
Abba Père,
je veux être
à toi seulement.*

Zing het volgend jaar maar eens op de camping in Frankrijk. Wie weet, gaat uw Franse buurman wel meezingen en beleeft u daar ook de 'oecumène cordiale'.

Directiecolumn – Visie – Ad de Boer – 25 augustus 1996